

lui Dumnezeu și de aceea își pune toată încrederea în El. Or, o astfel de temă va fi dezvoltată pe larg de Sfântul Paul care a susținut cu tărie că sursa îndreptățirii nu se află în om, ci în Dumnezeu.

În ceea ce privește sentința finală a pericopei, oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat, ea reprezintă una din temele reluate de mai multe ori în Evanghelia Sfântului Luca, începând chiar din cântarea Sfintei Fecioare Maria, Magnificat (Dumnezeu îi dă jos pe cei puternici și îi înalță pe cei smeriți, Lc 1,52). Doar o astfel de atitudine, pe care ne-a învățat-o Maica Domnului, ne conduce pe calea mântuirii lui Dumnezeu.

Pr. dr. Tarciziu Șerban

Calendarul săptămânii 27 octombrie-3 noiembrie 2019

- 27 D DUMINICA A 30-A D.P.A.; Sf. Evarist, pp. m.
- 28 L Ss. SIMON ȘI IUDA, AP.
- 29 M Ss. Narcis, patriarh de Ierusalim; Felician, m.
- 30 M Sf. Gerard de Potenza, ep.
- 31 J Sf. Alfons Rodriguez, clg.
- 1 V TOȚI SFINȚII
- 2 S POMENIREA TUTUROR CREDINCIOȘILOR RĂPOSAȚI
- 3 D DUMINICA A 31-A D.P.A.; Ss. Martin de Porres, clg.; Silvia, mamă

Gândul săptămânii

“Cea mai potrivită cale de a-i sărbători pe sfinți este aceea de a le semăna lor. De ce n-am încerca să trăim ca ei, fie și numai o zi, de ziua lor?” (Fericitul Vladimir Ghika)

© 2019 don Giovanni Bertì

Foaia
LITURGICĂ

27 octombrie 2019 • DUMINICA A XXX-A D.P.A. • Sf. Evarist, pp. m.

LECTURA I Rugăciunea celui umil străbate norii.

Citire din cartea lui Ben Sirah 35,15b-17.20-22a

Domnul este un judecător și la el nu este părtinire. Nu va fi părtinitor împotriva celui sărac și rugăciunea celui nedreptățit va fi ascultată. Să nu treci cu vederea strigătul celui orfan și pe văduvă, dacă-și revarsă cuvintele! Cel care o vindecă va fi primit cu plăcere și cererea lui va ajunge până la nori. Rugăciunea celui umil străbate norii și, până când nu se apropie, nu se lasă mângâiat. Nu se va îndepărta până când Cel Preaînalt nu-l va vizita, va da dreptate celor drepte și va face judecată.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL
Ps 33(34),2-3.17-18.19 și 23 (R.: 7a)

R.: Acest sărac a strigat și Domnul l-a ascultat.

Îl voi binecuvânta pe Domnul în orice timp, lauda lui va fi fără încetare în gura mea.

Să se laude sufletul meu în Domnul!

Să audă cei umili și să se bucure! **R.**

Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul

pentru a șterge amintirea lor de pe pământ.

Când cei drepte strigă, Domnul îi aude

și-i scapă din strâmtorarea lor. **R.**

Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită

și-i mântuiește pe cei cu duhul mâhnit.

Domnul răscumpără sufletele slujitorilor săi,

nu vor fi pedepsiți cei care-și caută refugiu în el. **R.**

LECTURA A II-A

De acum îmi este rezervată coroana dreptății.

Foaia liturgică este un instrument liturgic pus la dispoziție de Actualitatea Creștină, revista Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București / www.actualitatea-crestina.ro

Citire din Scrisoarea a doua a sfântului apostol Paul către Timotei 4,6-8.16-18

Preaiubitule, eu deja sunt oferit ca jertfă și timpul plecării mele a sosit. Am luptat lupta cea bună, am ajuns la capătul alergării, mi-am păstrat credința. De acum, îmi este rezervată coroana dreptății pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor aceluia care au iubit arătarea lui. La prima mea apărare, nimeni n-a fost alături de mine, ci toți m-au părăsit; să nu li se ia în seamă! Domnul însă mi-a fost alături și m-a întărit, pentru ca predicarea să se împlinească prin mine și s-o audă toate popoarele. Și am fost salvat din gura leului. Domnul mă va salva din orice lucrare rea și mă va mântui pentru împărăția lui, cea din ceruri. Lui să-i fie glorie în vecii vecilor! Amin!

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

2Cor 5,19

(Aleluia) Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu sine și punând în noi cuvântul reconcilierii. (Aleluia)

EVANGHELIA

A coborât la casa lui îndreptățit mai degrabă vameșul decât fariseul.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Luca 18,9-14

În acel timp, Isus a mai spus această parabolă unora care se credeau în sine drepti și-i disprețuiau pe alții: “Doi oameni au urcat la templu, ca să se roage: unul era fariseu, iar celălalt, vameș. Fariseul, stând în picioare, se ruga în sine astfel: «Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni: hrăpăreți, nedrepti, adulteri, sau chiar ca

vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din ceea ce câștig». Vameșul, în schimb, stând departe, nici măcar nu îndrăznea să-și ridice

ochii spre cer. Își bătea pieptul, zicând: «Dumnezeule, îndură-te de mine, păcătosul!» Vă spun că a coborât la casa lui îndreptățit mai degrabă acesta decât celălalt; căci oricine se înalță pe sine va fi umilit, iar cel care se umilește va fi înălțat”.

Cuvântul Domnului

Dacă pericopa evanghelică a duminicii trecute se preocupa să pună în evidență necesitatea de a cultiva în fiecare copil al lui Dumnezeu un spirit de rugăciune, mai precis acele capacități de deschidere pentru a putea primi Împărăția lui Dumnezeu (18,1-8), pericopa acestei duminici propune o asemănare pentru unii care credeau în sinea lor că sunt drepti și-i disprețuiau pe ceilalți (18,9-14). Altfel spus, pericopa acestei duminici ne oferă modelele a doi oameni în ceea ce privește modul în care ei concep și se angajează să obțină mântuirea lui Dumnezeu. Unul din cei doi este fariseu (persoană aparținând elitei religioase a timpului), iar celălalt este vameș (persoană aparținând categoriei de păcătoși publici). Fariseul se ferește de orice păcat și își înmulțește faptele bune. În plus, se supune unor jertfe de bunăvoie: postește de două ori pe săptămână și plătește cu regularitate zeciuala pentru toate veniturile sale. El este

un om drept care își construiește viața în permanentă raportare la Dumnezeu. (Rugăciunea pe care el o rostește este cât se poate de elocventă: îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că trăiește în permanență „în prezența Lui”.) Atâta doar că modul său de a-L percepe pe Dumnezeu comportă un risc pe care nu reușește să-l evite. El face prea multe lucruri pentru Dumnezeu. Într-adevăr, fariseul își află liniștea în urma faptelor pioase săvârșite considerând că ele îi obțin mântuirea. Cu alte cuvinte, el își câștigă singur mântuirea (cerul) și nu așteaptă nimic de la Dumnezeu. Pentru el, Dumnezeu nu este autorul mântuirii, ci un soi de contabil care ține evidența faptelor sale și care îi calculează meritele. În schimb, vameșul, ale cărui fapte sunt în genere arhicunoscute de toți (în calitatea sa de collector de impozite achită dinainte sumele cerute de conducători, dar, mai apoi, el își recuperează banii de la oameni, de multe ori îndoit), intră în Templu cu o altă atitudine. El evită să-și ridice ochii și își bate pieptul (atitudine neobișnuită care exprimă profunda lui părere de rău). Rugăciunea lui revelează atitudinea pe care Dumnezeu o așteaptă de la orice păcătos pentru a-i oferi iertare. Își recunoaște sărăcia; el știe că are nevoie de Dumnezeu ca să-l mântuiască. Vameșul știe că depinde în întregime de ajutorul